

ikke vide, om jeg ikke endnu kunde have Mulighed for at gennemføre en Ændring i Overenskomsten paa dette Punkt, det kunde meget godt tænkes; men det har det ærede Medlem ikke gjort noget Forsøg paa at vinde Udvalgets Flertal for. Jeg anbefaler det ikke, jeg mener, at den Ordning, her foreligger, er den rigtige, men jeg fremhæver det ærede Medlems Standpunkt som karakteristisk, dette, at sige til, uden at man gør sig noget Haab om, at det skal virke, og ogsaa uden at man har noget Ænske om, at det skal virke.

Der næst fortsætter det ærede Mindretal ganske paa samme Maade, at man i det hele maa anse det for tvivlsomt, om den Ministeren ved § 3 i Lov Nr. 115 af 17. April 1916 om Anlæg af en Godsbanegaard i Aarhus givne Bemyndigelse til at afhænde den Del af Statsbanernes ældre Stationsomraade, som ved den nævnte Plans Gennemførelse bliver ledig, kan udstrækkes til det forannævnte Areal af Materialgaarden. Det er ingen Nytte til at fremføre en saadan Tvivl, det ærede Medlem bestrider alligevel ikke den givne Fuldmagts Rækkevidde; og jeg maa for Resten sige, at det forekommer mig ogsaa at være et meget hasarderet Standpunkt at staa paa. Naar der forelægges Rigsdagen en af Ministeriet approberet Overenskomst paa en saadan Maade, at det staa i Rigsdagens Haand, om den Overenskomst skal træde i Kraft eller ikke, saa kan der meget vanskeligt blive Tale om nogen Myndighedsoverskridelse fra Ministerens Side. Thi Rigsdagen har i sin Haand at tilintetgøre denne Overenskomst, og Overenskomsten er forelagt Rigsdagen gennem dette Lovforslag.

Hvad angaar det reelle Indhold af denne Overenskomst, har man fra Mindretallets Side meget ensidigt gjort Forsøg paa at fremstille Sagen saaledes, at Statsbanerne gaar ind paa at afstaa Værdier til Aarhus Kommune til en Værdi af 519 000 Kr., medens man fra Aarhus Kommune modtager Arealer til en Værdi af 153 500 Kr., som om det kunde ligne de danske Statsbaner at forære en Kommune mellem 300 000 og 400 000 Kr.! Jeg tror ikke, der er nogen her i Salen, som mistænker Statsbanerne for at udøve en saadan Form for Godgørenhed. Overhovedet tror jeg ikke,

der er nogen i det hele Land, som vil antage det for rimeligt, at Statsbanerne uden meget tvingende Grunde skulde gøre en saadan Handel. Jeg beder da ogsaa bemærket, at Statsbanerne i den Skrivelse, der er Svaret paa Udvalgets Forespørgsel, udtrykkelig siger, at dette Magelæg indgaar kun som et Led i den hele Overenskomst, og dets økonomiske Betydning vil derfor ikke kunne overses uden i Sammenhæng med de Ydelser og Modydelser fra Statsbanernes og Aarhus Kommunes Side, som omhandles i den øvrige Del af Overenskomsten, og denne øvrige Del af Overenskomsten er det ærede Mindretal fuldt ud bekendt med. Det ærede Mindretal er aldeles ikke i Tvivl om, at det Pengebidrag, som fra Aarhus Kommunes Side ydes for at tilvejebringe gode og sunde Banegaardsforhold i Aarhus, langt overstiger, hvad der forholdsvis er ydet fra nogen anden Kommunes Side; det overstiger i den Grad det sædvanlige, at jeg for mit Vedkommende fandt mig beføjet og forpligtet til overfor Aarhus Kommune ved Lovforslagets Fremsættelse udtrykkelig at fremhæve dette, idet jeg tillod mig at benytte den Vending, at Aarhus havde set stort paa disse Forhold, havde kendt sin Besøgelsestid og havde benyttet den.

Det er derfor ganske urigtigt, hvad det ærede Medlem vil give det Udseende af, at man herved forlader en Praksis, som gaar ud paa, at der skal ydes lokale Bidrag til de store Foranstaltninger, Staten gennemfører, og fuldkommen misvisende er det, naar det ærede Medlem yderligere henpeger paa et lille Eksempel fra Tillægsbevillingslovens Behandling, hvor der er Tale om Dejbjerg Billetsalgssted, som Beboerne ønskede gjort til Holdeplads. Man maa vel mærke sig, at det er Beboerne, som ønsker Billetsalgsstedet gjort til Holdeplads, det er ikke Statsbanerne; Statsbanerne har ikke nogen som helst anden Grund til at gøre dette Billetsalgssted til Holdeplads end den, at Beboerne ønsker det. I saadanne Tilfælde forekommer det mig særdeles rimeligt, at man siger: I maa bidrage en større eller mindre Del til den positive Udgift, I forvolder os, og jeg vil ikke kunne gaa med til nogen ændret Praksis paa dette Omraade, thi jeg ved med Sikkerhed, at hvis ikke det koster Penge for Egnens Befolk-